Όταν άρχιζε ο χειμώνας, ο Οδρύσης **Σιτάλκης του Τηρέω**, βασιλιάς των Θρακών, ξεκίνησε σε εκστρατεία εναντίον του Περδίκκα του Αλεξάνδρου, που ήταν βασιλιάς της Μακεδονίας και των Χαλκιδέων της Θράκης.

Αιτία της εκστρατείας ήσαν δύο υποσχέσεις. Ήθελε να του επιβάλει την εκπλήρωση της μιας και να εκτελέσει ο ίδιος την άλλη. Όταν ο Περδίκκας είχε βρεθεί σε δύσκολη θέση, στην αρχή του πολέμου, είχε ζητήσει από τον Σιτάλκη να τον συμφυλιώσει με τους Αθηναίους και να μην υποστηρίξει τον αδελφό του Φίλιππο που ήταν εχθρός του και ήθελε να γίνει εκείνος βασιλιάς. Είχε δώσει ορισμένες υποσχέσεις στον Σιτάλκη και τώρα δεν τις κρατούσε. Ο ίδιος ο Σιτάλκης, όταν έκανε συμμαχία με τους Αθηναίους, είχε δώσει την υπόσχεση να τερματίσει το χαλκιδικό πόλεμο. Πήρε μαζί του τον **Αμύντα**, γιο του Φιλίππου, για να τον εγκαταστήσει βασιλιά των Μακεδόνων, και μερικούς Αθηναίους πρέσβεις που ήσαν κοντά του γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους. Στρατηγός τους ήταν ο **Άγνων**
, γιατί και οι Αθηναίοι θα τον βοηθούσαν με στόλο και με όσο μπορούσαν περισσότερο στρατό εναντίον των Χαλκιδέων.

Ο Σιτάλκης, αρχίζοντας από τους Οδρύσες, επιστράτευσε πρώτους τους Θράκες που ζούσαν στην περιοχή, από τον Αίμο και την Ροδόπη έως τον Εύξεινο Πόντο και τον Ελλήσποντο τους οποίους εξουσίαζε. Ύστερα επιστράτευσε τους Γέτες και τις άλλες φυλές που ζούσαν πέρα από τον Αίμο μέχρι του Ίστρου, κοντά στα παράλια του Ευξείνου. Οι Γέτες αυτοί και οι άλλες φυλές γειτονεύαν με τους Σκύθες και ήταν οπλισμένοι σαν κι αυτούς, δηλαδή είναι ιπποτοξότες. Κάλεσε και πολλούς από τους ορεινούς Θράκες που ήσαν μαχαιροφόροι και ονομάζονται Δίοι. Μερικοί πήγαν εθελοντικά και άλλοι πήγαν μισθοφόροι. Κάλεσε και τους Αγριάνες και τους Λαιαίους και όσες άλλες παιονικές φυλές εξουσίαζε.

Όταν τελείωσαν οι προετοιμασίες του, ξεκίνησε για τη Μακεδονία. Διέσχισε στην αρχή δικά του εδάφη και ύστερα προχώρησε στα ακατοίκητο βουνό Κερκίνην που χωρίζει τους Σίντες από τους Παίονες. Όσο ήταν στα δικά του εδάφη βάδιζε από τον ίδιο δρόμο που είχε ανοίξει ο ίδιος, κόβοντας δέντρα στα δάση, όταν είχε εκστρατεύσει εναντίων των Παιόνων. Βγαίνοντας από τη χώρα των Οδρυσών πορεύτηκαν στο βουνό, έχοντας δεξιά τους Παίονες και αριστερά τους Σίντους και τους Μαίδους. Αφού πέρασαν το βουνό, έφτασαν στη Δόβηρο την Παιονική. Στην πορεία του ο στρατός του όχι μόνο δεν έχασε ούτε ένα στρατιώτη - εκτός από μερικές αρρώστιες - αλλά αυξήθηκε, γιατί πολλοί από τους αυτόνομους Θράκες ακολουθούσαν, άκλητοι, τον στρατό για λεηλασία. Έτσι, ολόκληρη η δύναμη του στρατού του έφτασε, καθώς λεγόταν, τις 150.000. Το μεγαλύτερο μέρος ήταν πεζικό και το ένα τρίτο ιππικό, όπου οι περισσότεροι ήσαν Οδρύσες και ύστερα απ' αυτούς Γέτες. Από το

πεζικό οι καλύτεροι πολεμιστές ήσαν οι μαχαιροφόροι, που είχαν κατέβει από τη Ροδόπη. Το υπόλοιπο του στρατού ήταν συρφετός, που προκαλούσε όμως δέος, γιατί ήταν πολυάριθμος.

Ο στρατός συγκεντρωνόταν στη Δόβηρο κ' ετοιμαζόταν να κατέβει από τα υψώματα στη κάτω Μακεδονία, όπου βασίλευε ο Περδίκκας. Οι Μακεδόνες, οι οποίοι δεν είχαν αρκετή δύναμη για ν' αντισταθούν σε τόσο μεγάλο στρατό, αποτραβήχτηκαν στα δυσπρόσιτα μέρη και στις τειχισμένες πολιτείες τους. Από τη Δόβηρο, ο θρακικός στρατός έκανε πρώτα εισβολή στην περιοχή που εξουσίαζε πριν ο Φίλιππος. Έκαναν έφοδο εναντίον της Ειδομένης και την κυρίεψαν. Η Γορτυνία, η Αταλάντη και μερικές άλλες μικρές πολιτείες συνθηκολόγησαν από φιλία προς το γιό του Φιλίππου Αμύντα. Πολιόρκησαν τον Ευρωπό, αλλά δεν μπόρεσαν να τον κυριέψουν. Από εκεί προχώρησαν και στην υπόλοιπην Μακεδονία, αριστερά από την Πέλλα και τον Κύρρο. Δεν προχώρησαν, όμως, έως τη Βοττιαία και την Πιερία, αλλά λεηλάτησαν τη Μυγδονία, την Γρηστωνία και τον Ανθεμούντα. Οι Μακεδόνες ούτε διανοήθηκαν ν' αντισταθούν με το πεζικό, αλλά παράγγειλαν στους συμμάχους τους της άνω Μακεδονίας να τους στείλουν ενισχύσεις σε ιππικό και, όταν παρουσιαζόταν ευκαιρία, έκαναν επιθέσεις, λίγοι αυτοί, εναντίον πολλών, εισβάλλοντας στις τάξεις του θρακικού στρατού. Όταν οι άξιοι αυτοί καβαλάρηδες, προστατευμένοι με θώρακα, έκαναν επιθέσεις, κανείς δεν μπορούσε να τους αντισταθεί, αλλά κινδύνευαν να κυκλωθούν από εχθρό πολύ ανώτερο σε αριθμό και γι' αυτό σταμάτησαν τις επιθέσεις τους, γιατί έβλεπαν ότι δεν μπορούσαν ν' αναμετρηθούν με εχθρό τόσο πολυπληθέστερο απ' αυτούς.

Ο Σιτάλκης άρχισε τότε διαπραγματεύσεις με τον Περδίκκα για τα ζητήματα που είχαν προκαλέσει την εκστρατεία και, όταν οι Αθηναίοι δεν έστειλαν στόλο, επειδή δεν πίστευαν ότι θα εκστρατεύσει, αλλά περιορίστηκαν να του στείλουν δώρα και πρέσβεις, έστειλε ένα μέρος του στρατού του στους Χαλκιδείς και τους Βοττιαίους τους ανάγκασε να κλειστούν στα τείχη τους και ρήμαξε τη γη τους. Ενώ οι Θράκες έκαναν επιχειρήσεις στα μέρη αυτά, οι Θεσσαλοί, οι Μάγνητες και άλλοι υπήκοοι των Θεσσαλών καθώς και οι έως τις Θερμοπύλες Έλληνες φοβήθηκαν μήπως ο στρατός του προχωρήσει και εναντίον τους και άρχισαν να ετοιμάζονται. Τον ίδιο φόβο είχαν και όσοι Θράκες ζούσαν σε πεδιάδες προς τα βόρεια, πέρα από τον Στρυμόνα, δηλαδή οι Παναίοι, οκ Οδόμαντοι, οι Δρώοι και οι Δερσαίοι που είναι, όλοι, ανεξάρτητοι. Αλλά και μεταξύ των Ελλήνων, όσων ήταν εχθροί των Αθηναίων, δημιουργήθηκε ο φόβος μην τους παρακινήσουν οι Αθηναίοι και επιτεθούν και εναντίον τους.

Ο Σιτάλκης που κρατούσε ταυτόχρονα τη Χαλκιδική, τη Βοττική και τη Μακεδονία εξακολουθούσε να τις λεηλατεί. Αλλά επειδή δεν μπορούσε να επιτύχει κανένα από τους σκοπούς του και ο στρατός του δεν είχε αρκετό ανεφοδιασμό και κακοπάθαινε από τα κρύα του χειμώνα, τον έπεισε ο ανηψιός του, **Σεύθης του Σπαρδάκου**, που τον επηρέαζε πολύ,

να γυρίσει γρήγορα στην πατρίδα του. Τον Σεύθη τον είχε προσεταιριστεί μυστικά ο Περδίκκας, με την υπόσχεση να του δώσει την αδελφή του με προίκα. Ο Σιτάλκης πείστηκε και γύρισε γρήγορα στην πατρίδα του. Είχε μείνει στο εχθρικό έδαφος 30 μέρες, από τις οποίες 8 στη Χαλκιδική. Αργότερα ο Περδίκκας κράτησε την υπόσχεσή του κ' έδωσε την αδελφή του, Στρατονίκη, στον Σεύθη.